

Pelesz Alexandra

Gyászmunka

(részlet)

(...)

Anyu előttem lépdél, egyik kezét Adam, a másikat Alice fogja, és halkán beszélgetnek. Én utánuk kullogok, néhány perc után már tudatosan ügyelve arra, hogy vagy a hátukra, vagy a betonútra szegezzem a tekintetem. Nem akarom látni az emberek szemében ülő sajnálkozást. Ahogy bekanyarodunk a Rose Streetre, a tekintetem önkéntelenül a fák alatt megbújó ütött-kopott padra téved. Azonnal görcsbe rándul a gyomrom, az emlékek pedig olyan erővel törnek elő, hogy szó szerint hátratántorodok tőlük.

Látom, ahogy ott ülünk Gabriellel, látom, ahogy magához ölel, ahogy kicsit bizonytalanul simogatja a vállam, ahogy lassan hozzám hajol, hogy életében először megcsókoljon. Érzem az ízét, érzem az ajka érintését, érzem a karját a vállamon. Az illata körbeölel, a lélegzetvételeit ugyanúgy hallom, mint tizenkilenc éve, ott a padon hallottam. Ugyanazt a szerelmet, ugyanazt a vágyat érzem most is.

Valami furcsa, gyötrelmes hang hagyja el a szám, anyuék is meghallják. Azonnal felém fordulnak.

– Anya, mi a baj? – néz rám Alice, arcán rémület ül.

Tudom, hogy meg kellene nyugtatnom, magamhoz ölelnem, azt mondani, hogy semmi baj, minden rendben lesz, és így tovább. De képtelen vagyok rá.

– Haza kell mennem – nyögöm halkán, és még mielőtt bármit válaszolhatnának, már hátat is fordítok nekik, és rohanok, csak rohanok, úgy hajtom magam, hogy sajognak az izmaim, zihál a tüdőm, és verejték folyik a homlokomon. Nem törődök a rám szegeződő pillantásokkal, csak futok, egyre gyorsabban és gyorsabban. A házunkhoz érve zihálva támaszkodok neki a bejárati ajtónak. Pontosan szemmagasságban, elvesztett életem emlékeztetőjeként a névtáblánk néz vissza rám.

Gabriel és Ashley Morgen otthona

– Bassza meg! – ordítom torkomszakadtából, közben teljes erőmből ütöm az ajtót. Az öklöm már sajog, de pont ezt akarom, hogy valami másfajta fájdalom eltompítsa azt a kibírhatatlan kínt, ami a lelkemben tombol. – Bassza meg, bassza meg, bassza meg!

Az öklöm dübörög, ahogy újra és újra a kemény falapnak csapódik.

Hosszú percekre telik, míg megnyugszom annyira, hogy bemenjek. A kulcsaim után kutatok a zsebemben, aztán rájövök: az ajtót anyu zárta be, nála maradt a kulcs. Úgyhogy csak állok a nevünket bámulva, és fogalmam sincs róla, mit kezdjek az életemmel.

Aztán eszembe jut Alice arca, ahogy az előbb rám nézett, a rémült tekintet, aminek én voltam az oka. Gyűlölöm magam, amiért nem tudok a gyerekeim mellett állni, amiért csak a saját gyászommal foglalkozom, gyűlölöm magam, amiért megrémisztettem Adaméket, amiért nem törődtem velük igazán már napok óta.

Két lehetőségem van.

Vagy tovább gyűlölve magam belemerülök a gyászba, és feladom. Feladom, és egyszerűen Gabriel után megyek. Vagy erőt merítek a gyerekeimből, abból, hogy anya vagyok, és megpróbálom összeszedni magam. Megpróbállok felépíteni magunknak egy új életet. Egy majdnem olyan boldog életet, mint amilyen eddig a miénk volt.

Az utóbbit választom.

Gabriel is ezt akarná.

Tudom, hogy nehéz lesz, hogy lesznek még napok, amikor meginog az elhatározásom, amikor Gabriel annyira fog hiányozni, hogy majd' belehalok a fájdalomba, de akkor is így kell döntenem. A két kis csodáért, aki belőlünk született.

Épp, amikor végre elfordulok a névtáblánktól, anyu kanyarodik be a ház felé vezető kis útra, a kezét még mindig fogják a gyerekeim. Megtorpannak egy pillanatra, látom a szemükben a félelmet, tudom, attól tartanak, hogy megint őrjöngeni kezdek.

Minden erőmet összeszedve olyat teszek, amit már napok óta nem tettem: rájuk mosolygok.

Adam és Alice, mintha csak erre a jelre vártak volna, kitépik a kezüket anyu tenyeréből, és zokogva rohannak hozzám, átölelnek, a karjaik olyan kétségbeesetten szorítanak, hogy csak még biztosabb leszek abban: muszáj talpra állnom. Mindketten sírnak, a könnyeik teljesen eláztatnak engem is, de boldoggá tesznek, mert tudom: ezek már nem a szomorúság könnyei, hanem örömkönnyei, amiknek én vagyok az oka. Aminek a mosolyom és a döntésem az oka. Mert a gyerekeim kiolvasták a tekintetemből, amit én is érzek: hogy értük muszáj újra boldognak lennem, bármilyen nehéz és lassú folyamat is lesz ez.

(...)